

Tom 25/2017, ss. 177–188
ISSN 1644-888X
e-ISSN 2449-7975
DOI: 10.19251/ne/2017.25(11)
www.ne.pwsplock.pl

Jerzy Sikorski

Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Suwałkach

INSTYTUCJE KREDYTU PODATKOWEGO

TAX CREDIT INSTITUTIONS

Streszczenie

Polski system podatkowy przewiduje szereg preferencji podatkowych, których celem jest stymulowanie pożądanych zachowań podatników. Preferencje podatkowe w sensie prawnym przybierają różną postać. Ważną jedną preferencją jest zwolnienie zwane kredytem podatkowym. W przedłożonym opracowaniu podjęta została próba podstawienia wprowadzenia do obrotu prawnego instytucji kredytu podatkowego, jego istota i cel jaki przyświecał ustawodawcy. Zaprezentowano podstawowe pojęcia funkcjonowania instytucji kredytu podatkowego oraz jego miejsce w prawie wspólnotowym w kontekście pomocy publicznej.

Słowa kluczowe: system podatkowy, preferencje podatkowe, kredyt podatkowy.

Summary

Polish tax system includes preferential taxes in order to stimulate the expected taxpayer's behaviour patterns. In legal terms, preferential taxes can vary. Tax credit exemption is an important preference.

The following study tries to describe the tax credit institution implementation into the legal practice, its nature and legislator's objectives. There is a presentation of basic definitions of the tax credit institution functioning and its position within the community law in terms of public aid.

Keywords: tax system, preferential taxes, tax credit

Wprowadzenie

Polski system podatkowy, podobnie jak większość systemów fiskalnych na świecie, przewiduje szereg preferencji podatkowych, których celem jest stymulowanie pożądaných zachowań podatników, albo wsparcie określonych rodzajów działalności i wybranych sektorów gospodarki. Preferencje podatkowe w sensie prawnym przybierają różną postać – najczęściej są to odliczenia, zwolnienia, obniżone stawki, zaniechania poboru podatku czy łączne opodatkowanie dochodów podatników.

Celem niniejszego opracowania jest przedstawienie jednej z takich preferencji – zwolnienia zwanego potocznie kredytem podatkowym. Podjęto próbę oceny funkcjonowania tej preferencji na przestrzeni 15 lat jej obowiązywania oraz spełnienia celu, dla którego została wprowadzona.

Kredyt podatkowy – istota i cel jego wprowadzenia

Instytucja kredytu podatkowego funkcjonuje w podatkach dochodowych już 15 lat. Stosowne jej regulacje zawarte są odpowiednio w przepisach:

- 1) art. 44 ust. 7a-7k ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r., Nr 51, poz. 307 z późn. zm.),
- 2) art. 25 ust. 11-17 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 74, poz. 397 z późn. zm.),
- 3) art. 21 ust. 6-14 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930 z późn. zm.).

Instytucja ta, została wprowadzona w życie z dniem 26 października 2002 roku ustawą z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne [Art. 1, art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 169, poz. 1384)]. Ustawa ta stanowiła element realizacji strategii gospodarczej Rządu przyjętej przez Radę Ministrów w dniu 29 stycznia 2002 r. w programie *Przedsiębiorczość – Rozwój – Praca Strategia Gospodarcza Rządu SLD – UP – PSL*, której integralną

część w zakresie rozwoju małych i średnich przedsiębiorstw stanowił pakiet *Przed wszystkim przedsiębiorczość* [www1]. W pierwszym bloku tematycznym wyżej wymienionego pakietu pod tytułem *Uproszczenie systemu podatkowego*, w zadaniu pierwszym: *Uproszczenie rozliczeń przedsiębiorców z aparatem skarbowym* zostało umieszczone rozwiązanie nazwane później kredytem podatkowym.

Rozwiązanie prawne kredytu podatkowego, najogólniej rzecz biorąc, polega na odłożeniu w czasie zapłaty zobowiązań podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych, podatku dochodowego od osób prawnych oraz zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Jest to instytucja łagodząca zasady rozliczeń podatkowych dla małych przedsiębiorców, którzy po raz pierwszy rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej.

W stosunku do nowego uregulowania, ustawodawca, użył terminu „zwolnienie” co nie wydaje się trafne. W doktrynie podatkowej pojęcie zwolnienia oznacza definitywne, a więc ostateczne wyłączenie określonej kategorii podmiotów lub przedmiotów spod opodatkowania. [Gomułowicz i Małecki, 2010, s. 125]. W przypadku kredytu podatkowego ustawodawca nie rezygnuje z opodatkowania dochodu bądź przychodu osiągniętego przez nowo rozpoczynającego działalność gospodarczą podatnika. Rozwiązanie to ma jedynie charakter przywileju polegającego na złagodzeniu warunków płatności podatku poprzez rozłożenie go na części i odroczenie w czasie terminu zapłaty.

Istotą kredytu podatkowego jest zwolnienie podatników z obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy w roku korzystania ze zwolnienia oraz zapłaty należnego podatku dochodowego od dochodów z działalności gospodarczej za rok objęty tym zwolnieniem. Podatek ten spłacany jest w 5 następujących po roku korzystania ze zwolnienia latach podatkowych, w ratach po 20 % należnego podatku. Kwota nie uiszczonych zaliczek na podatek dochodowy, jak również należny podatek, nie stanowią zaległości podatkowej. Z tytułu rozłożenia tej kwoty na raty nie są naliczane ani odsetki za zwłokę, ani opłata prolongacyjna.

Do końca 2006 roku, podatnicy korzystający z tej preferencji zwolnieni byli również z obowiązku składania deklaracji miesięcznych na zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT-5, oraz na zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych CIT-2. Od 2007 roku, ustawodawca zrezygnował

całkowicie z obowiązku składania deklaracji podatkowych w odniesieniu do zaliczek tak miesięcznych, jak i kwartalnych. Zmiany te zostały wprowadzone tak w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych [Art. 1 pkt 49 lit. a ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, póź. 1588)] jak i w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych [Art. 1 pkt 24 lit. a ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 217, poz. 1589)].

Istnienie kredytu podatkowego wymaga specyficznych rozwiązań w zakresie zeznań rocznych, składanych w roku korzystania ze zwolnienia, jak i w 5 następujących po nim latach. Podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych wykazują w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) składanym za rok podatkowy, w którym korzystali ze zwolnienia, dochód osiągnięty (stratę poniesioną) z pozarolniczej działalności gospodarczej, przy czym dochodu tego nie łączą z dochodami z innych źródeł. Dochód ten łączą z dochodem (stratą) z pozarolniczej działalności gospodarczej, wykazanym w zeznaniach składanych za pięć kolejnych lat następujących bezpośrednio po roku, w którym podatnik korzystał ze zwolnienia, w wysokości 20 % tego dochodu w każdym z tych lat. Do zeznania podatkowego PIT-36 składają dodatkowo załącznik PIT/Z – informacje o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej, prowadzonej przez podatników korzystających ze zwolnienia na podstawie art. 44 ust. 7a ustawy. W praktyce oznacza to rozłożenie dochodu na pięć równych, rocznych rat. Natomiast podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych oraz podatnicy opodatkowani ryczałtem ewidencjonowanym w składanych zeznaniach (CIT-8 oraz PIT-28) za rok objęty zwolnieniem wyliczają należny podatek dochodowy, ale płacą go razem z należnym podatkiem wynikającym z zeznań składanych za pięć kolejnych lat następujących bezpośrednio po roku, w którym korzystali ze zwolnienia, w wysokości 20 % należnego podatku wykazanego w zeznaniu składanym za rok objęty zwolnieniem. O ile zatem, podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych może zyskać lub stracić na kwocie podatku (wynika to z obowiązku zastosowania skali podatkowej lub wyboru stawki liniowej) to podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych i podatnicy opodatkowani ryczałtem ewidencjonowanym nic nie zyskują ani nie tracą. Albowiem zmiana stawek podatkowych nie ma w przypadkach tych podatników znaczenia.

Zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne kredyt podatkowy miał na celu pobudzenie przedsiębiorczości i ograniczenie bezrobocia. Rozwiązanie to miało służyć przełamaniu stagnacji gospodarczej poprzez stworzenie dla przedsiębiorców dodatkowych instrumentów stanowiących zachętę do tworzenia nowych firm. Konsekwencją takiego uregulowania miało być zaktywizowanie rynku pracy poprzez tworzenia nowych miejsc pracy. Zaproponowane regulacje, według ustawodawcy, miały być korzystne nie tylko dla przedsiębiorców, ale również dla osób pozostających bez zatrudnienia [www2]. Ponadto, kredyt podatkowy miał za zadanie ułatwić nowym przedsiębiorcom start na rynku, między innymi poprzez poprawę płynności finansowej.

Podstawowe pojęcia instytucji kredytu podatkowego

W ramach autonomii prawa podatkowego ustawodawca ma możliwość wprowadzania w aktach prawnych swoistych rozwiązań – definicji, adekwatnych tylko dla danego aktu bądź danego przepisu, doprecyzowujących pewne sformułowania, które mogą budzić wątpliwości interpretacyjne.

W instytucji kredytu podatkowego ustawodawca również wprowadził takie rozwiązania. Są to między innymi: definicja podatnika rozpoczynającego po raz pierwszy prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej; definicja małego przedsiębiorcy, definicja środków trwałych znacznej wartości, sposób przeliczania przeciętnego poziomu zatrudnienia, czy sposób przeliczania równowartości euro.

Dla celów instytucji kredytu podatkowego ustawodawca przyjmuje definicję pozarolniczej działalności gospodarczej, zawartą w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych. Według tej definicji, działalność gospodarcza albo pozarolnicza działalność gospodarcza (oba te pojęcia oznaczają ten sam rodzaj aktywności) oznaczają działalność zarobkową:

- a) wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową,
- b) polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż,
- c) polegającą na wykorzystywaniu rzeczy oraz wartości niematerialnych i prawnych

prowadzoną we własnym imieniu bez względu na jej rezultat, w sposób zorganizowany i ciągły, z której uzyskane przychody nie są zaliczane do innych przychodów ze źródeł wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2, i 4-9. Za pozarolnicza działalność gospodarczą nie uznaje się czynności, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- 1) odpowiedzialność wobec osób trzecich za rezultat tych czynności oraz ich wykonywanie, z wyłączeniem odpowiedzialności za popełnienie czynów niedozwolonych, ponosi zlecający wykonanie tych czynności;
- 2) są one wykonywane pod kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonych przez zlecającego te czynności;
- 3) wykonujący te czynności nie ponosi ryzyka gospodarczego związanego z prowadzoną działalnością [Art. 5a pkt 6, art. 5b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 z późn. zm.)].

Przez podatnika rozpoczynającego po raz pierwszy prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej rozumie się osobę, która w roku rozpoczęcia tej działalności, a także w okresie trzech lat, licząc od końca roku poprzedzającego rok jej rozpoczęcia, nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej samodzielnie lub jako wspólnik spółki nie mającej osobowości prawnej (cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej lub komandytowo-akcyjnej) oraz działalności takiej nie prowadził małżonek tej osoby, o ile między małżonkami istniała w tym czasie wspólność majątkowa.

W ustawach o podatkach dochodowych funkcjonuje pojęcie małego podatnika oraz pojęcie małego przedsiębiorcy. Pojęcia te nie są tożsame, aczkolwiek zostały wprowadzone w celu określenia podatników uprawnionych do skorzystania z pewnych preferencji podatkowych. Pojęcie małego podatnika, zdefiniowane w ustawach podatkowych, charakteryzuje tylko jedno kryterium -wartość przychodu ze sprzedaży (wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług) z poprzedniego roku podatkowego. Obecnie jest to wartość 1.200.000 euro. Przekroczenie tej wartości powoduje utratę statusu małego podatnika. Status ten uprawnia podatników do skorzystania, między innymi, z jednorazowej amortyzacji czy też możliwości kwartalnego rozliczania się z zaliczek na podatek dochodowy. Instytucja kredytu podatkowego adresowana jest do małego przedsiębiorcy, zdefiniowanego w przepisach o działalności gospodarczej. Do 31 grudnia 2004 r. obowiązywała definicja małego

przedsiębiorcy wynikająca z art. 54 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej. Zgodnie z jego zapisami, za małego przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w poprzednim roku obrotowym [Art. 54 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, póź. 1178)]:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 50 pracowników oraz
- 2) osiągnął przychód netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nie przekraczający równowartości w złotych 7.000.000 euro lub suma aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec poprzedniego roku obrotowego nie przekroczyła równowartości w złotych 5.000.000 euro.

Dodatkowym zastrzeżeniem wynikającym z ust. 2 art. 54 było, że nie uznaje się za małego, przedsiębiorcę, w którym przedsiębiorcy inni niż mali posiadają:

- 1) więcej niż 25 % wkładów, udziałów lub akcji,
- 2) prawa do ponad 25 % udziału w zysku,
- 3) więcej niż 25 % głosów w zgromadzeniu wspólników (akcjonariuszy).

Od 1 stycznia 2005 r. legalną definicję małego przedsiębiorcy zawiera art. 105 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl jego zapisów, za małego przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych [Art. 105 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, póź. 1447)]:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 50 pracowników oraz
- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 10.000.000 euro lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 10.000.000 euro.

Nie uważa się jednak za małego, przedsiębiorcy, w którym inni przedsiębiorcy, Skarb Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego posiadają 25 % i więcej wkładów, udziałów lub akcji lub prawa do 25 % i więcej udziału w zysku lub 25 % i więcej głosów w zgromadzeniu wspólników, walnym zgromadzeniu akcjonariuszy albo walnym zgromadzeniu spółdzielni. Nie traci jednakże statusu małego ten przedsiębiorca, w którym ww. prawa ma gmina nieprzekraczająca 5.000 mieszkańców, o dochodach mniejszych

niż równowartość 10.000.000 euro (na dzień podjęcia uchwały budżetowej przez radę gminy). [www3].

Następnym istotnym warunkiem korzystania z instytucji kredytu podatkowego jest osiągnięcie i utrzymanie określonego wskaźnika zatrudnienia. Ustawodawca ustalił je na poziomie 5 osób. Przeciętne miesięczne zatrudnienie ustala się w przeliczeniu na pełne etaty, pomijając liczby po przecinku. W przypadku, gdy przeciętne miesięczne zatrudnienie jest mniejsze od jedności, przyjmuje się liczbę jeden. Przy obliczaniu poziomu zatrudnienia bierze się pod uwagę wyłącznie osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę.

Poza powyższym, aby skorzystać z kredytu podatkowego przedsiębiorcy nie mogą wykorzystywać w prowadzonej działalności gospodarczej środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, a także rzeczowych składników majątku związanego z wykonywaną działalnością, nie będących środkami trwałymi, udostępnionych im nieodpłatnie przez osoby zaliczone do I i II grupy podatkowej w rozumieniu przepisów o podatku od spadków i darowizn, wykorzystywanych uprzednio w działalności gospodarczej przez te osoby i stanowiących ich własność, jeżeli łączna wartość tych składników majątkowych stanowi równowartość w złotych kwoty co najmniej 10.000 euro. I taką wartość składników majątkowych ustawodawca określił jako „znaczną wartość”. Regulacja ta ma uniemożliwiać rozpisywanie firm na kilka osób – członków rodziny, po to aby podzielone firmy mogły korzystać z kredytu podatkowego [Kubacki, 2011, s. 1111]. Wartość składników określa się na podstawie cen ich nabycia. Jeżeli jednak cena nabycia, bez uzasadnionej przyczyny, znacznie odbiega od wartości rynkowej tych rzeczy lub praw, organ podatkowy, określa tę wartość na podstawie cen rynkowych stosowanych w obrocie rzeczami lub prawami tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia.

Zgodnie z zapisami ustawy o podatku od spadków i darowizn do poszczególnych grup podatkowych zalicza się [Art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768)]:

- 1) do grupy I – małżonka, zstępnych, wstępnych, pasierba, zięcia, synową, rodzeństwo, ojczyma, macochę i teściów;
- 2) do grupy II – zstępnych rodzeństwa, rodzeństwo rodziców, zstępnych i małżonków pasierbów, małżonków rodzeństwa i rodzeństwo małżonków, małżonków rodzeństwa małżonków, małżonków innych zstępnych.

Wszystkie wartości kwotowe funkcjonujące w instytucji kredytu podatkowego wskazane są w walucie euro. Ustawodawca, przyjął, iż dla przeliczeń tych wartości przyjmuje się średni kurs euro ogłaszany przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roku poprzedzającego rok rozpoczęcia działalności bądź rok korzystania z kredytu podatkowego.

1.2 Kredyt podatkowy jako pomoc *de minimis*

Polska, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, przestrzegać musi obowiązujących we Wspólnocie zasad przyznawania pomocy publicznej. Pomoc publiczna jest bowiem traktowana jako naruszenie zasady konkurencji, co jest zasadniczo nie do pogodzenia z zasadami wspólnego rynku. Pomocą publiczną jest taka pomoc, która jest udzielana przez państwo lub ze źródeł państwowych, która prowadzi do uprzywilejowania przedsiębiorstw lub niektórych gałęzi produkcji. Przepisy prawa wspólnotowego nie definiują w sposób ścisły wszystkich kategorii świadczeń będących pomocą publiczną dla przedsiębiorców [Bartosiewicz i Kubacki, 2010, s. 1459].

W chwili obecnej problematykę pomocy publicznej w Polsce reguluje ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r., Nr 59, póź. 404 z późn. zm.). Jest to jednakże tylko akt uzupełniający bezpośrednio stosowane prawo wspólnotowe, w tym między innymi:

- 1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. WE L 83);
- 2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 379)

Od 1 stycznia 2009 r. ustawodawca wprowadził do ustaw o podatkach dochodowych zastrzeżenie, że kredyt podatkowy dla przedsiębiorców jest pomocą *de minimis*. Unormowania te zostały wprowadzone ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw, wprowadzając do każdej z komentowanych ustaw zapis: „pomoc, o której mowa w ust. (odpowiednio: 7a, 7e i 7f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych; 11 i 12 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych; 6 i 10 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od

niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne;), stanowi pomoc *de minimis* udzielaną w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady *de minimis*” [Art. 1 pkt 38 lit. 1, art. 2 pkt 12 lit. e, art. 4 pkt 5 lit. c ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1316)]. Co prawda kwestie ulg podatkowych, w tym dokładnie dotyczących kredytu podatkowego, ustawodawca zawarł już w § 1 pkt 2, 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 kwietnia 2007 r. w sprawie udzielania niektórych ulg w ramach pomocy *de minimis* (obowiązującego od 1 maja 2007 r.), to ze względu na niższą rangę tego aktu nie tą datę przyjmuje się za obowiązującą [Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie udzielania niektórych ulg w ramach pomocy *de minimis* (Dz. U. Nr 76, poz. 498)].

Pomoc *de minimis* stanowi szczególną kategorię wsparcia udzielanego przez państwo, gdyż uznaje się, że ze względu na swą małą wartość nie powoduje ona zakłócenia konkurencji w wymiarze unijnym. W związku z powyższym, nie stanowi ona *de facto* pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w konsekwencji czego nie podlega obowiązkowi notyfikacji Komisji Europejskiej. Zasady udzielania pomocy *de minimis* określa Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis*. Zgodnie z jego zapisami, jak również adekwatnymi do nich zapisami polskiego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie udzielania niektórych ulg w ramach pomocy *de minimis* [Idem] podmiot prowadzący działalność może uzyskać tę pomoc, jeżeli jej wartość brutto łącznie z wartością innej pomocy *de minimis* otrzymanej przez ten podmiot, w okresie bieżącego roku kalendarzowego i dwóch poprzednich lat kalendarzowych, nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 200.000 euro (100.000 euro dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w sektorze transportu drogowego). Natomiast, nie może uzyskać tej pomocy, jeżeli otrzymał pomoc inną niż pomoc *de minimis*, w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą lub tego samego projektu inwestycyjnego, a łączna wartość pomocy spowodowałaby przekroczenie dopuszczalnej intensywności pomocy.

Sposób wyliczenia wielkości pomocy z tytułu kredytu podatkowego określony jest w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach. Przypomnieć należy w tym miejscu, że w ramach kredytu podatkowego podatnik jest zwolniony od zapłaty podatku w jednym roku, aby następnie podatek ten zapłacić w równych ratach w 5 kolejnych latach podatkowych. W związku z powyższym tzw. ekwiwalent dotacji brutto (tutaj stanowiący wielkość pomocy) należy liczyć na zasadach przewidzianych dla rozłożenia na raty zapłaty podatku przed upływem terminu jego płatności [§ 4 pkt 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach (Dz. U. Nr 194, póź. 1983 z późn. zm.)].

Reasumując, wskazać należy, iż podatnik chcący skorzystać z kredytu podatkowego winien przeliczyć kwoty uzyskanej pomocy *de minimis* wraz z przewidywaną kwotą pomocy w formie kredytu podatkowego, gdyż przekroczenie równowartości kwoty 200.000 euro spowoduje, że podatnikowi to zwolnienie nie będzie przysługiwało.

Literatura

Bartosiewicz Adam, Kubacki Ryszard. 2010. *PIT. Komentarz*. Warszawa: Oficyna Wolters Kluwer Polska.

Gomułowicz Andrzej, Małecki Jerzy. 2010. *Podatki i prawo podatkowe*. Warszawa: LexisNexis.

Kubacki Ryszard. 2011. *Leksykon podatku dochodowego od osób fizycznych*. Wrocław: Oficyna Wydawnicza „UNIMEX”.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielanej w różnych formach. Dz. U. Nr 194, póź. 1983 z późn. zm.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie udzielania niektórych ulg w ramach pomocy *de minimis*. Dz. U. Nr 76, poz. 498.

Ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn. Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768.

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Dz. U. z 2010 r., Nr 51, poz. 307 z późn. zm.

Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Dz. U. z 2011 r., Nr 74, poz. 397 z późn. zm.

Ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Dz. U. Nr 144, poz. 930 z późn. zm.

Ustawa z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej. Dz. U. Nr 101, poz. 1178.

Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Dz. U. Nr 169, poz. 1384.

Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447.

Ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Dz. U. Nr 217, poz. 1588.

Ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Dz. U. Nr 217, poz. 1589.

Ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw. Dz. U. Nr 209, poz. 1316.

[www1] <http://www.premier.gov.pl> (dostęp: 04.03.2017).

[www2] <http://www.produkty.lex.pl/serwis-informacji-prawnej> (dostęp: 05.03.2017).

Sejm RP IV kadencji nr druku 757.

[www3] <http://www.produkty.lex.pl/serwis-informacji-prawnej> (dostęp: 05.03.2017).

Bartosiewicz Adam. *Kredyt podatkowy dla podatników podatku dochodowego od osób fizycznych oraz ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych*. ABC nr 70537 System Informacji Prawnej LEX.